

Nasilje na pohodu

Tudi punce zadenemo gol!

Imajo ptujski gimnazijci dobre malice?

Postani zaposljiv

Kadilci ste out!

V Cid-u tudi žonglirajo

Malo drugačna otvoritev razstave v Cid-u

Baloni v parku

3200 km z avtom do Amsterdama in nazaj

Luka izza računalnika kuka

Kupujem, torej sem!

Najlepši čas v letu

Jasmina

Jasmina je stara 15 let, doma je iz Ptuja in obiskuje evropski oddelek ptujske gimnazije. Za sodelovanje pri novinarski skupini se je odločila na podlagi povabila Nevenke Gerl, in ker rada piše. Jasmina ima raznorazne zanimive hobije od streljanja pri Strelskem klubu Ptuj do igranja nogometa pri Ženskem nogometnem klubu Dornava. Pravi, da nogomet ni samo za fante, ampak so v njem dobra tudi dekleta. V Cidopisu bi bralcem rada podala športne prispevke predvsem iz panog, s katerimi se ukvarja sama. Od soustvarjanja Cidopisa pričakuje, da si bo pridobila nove izkušnje in nova prijateljstva.

Živa

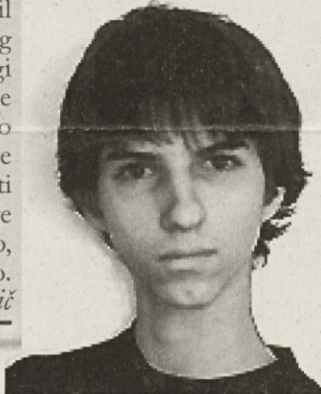
Živa Rokavec je točno to, kar govori njeno ime – živa. Dvajsetletnica, ki prekipeva od življenja, pristrčno bitje, vedno za akcijo, neutrudljiva žurerka in dobra prijateljica. Je študentka drugega letnika novinarstva in na tem področju tudi zelo aktivna, saj piše kratke prispevke, sodeluje z RTV Slovenija, zdaj pa še pri Cidopisu. Na FDV je članica njihovega sveta in zastopa vejo izobraževanja, tako da ji tudi organizacijske naloge niso tuje. Na Ptuj je aktivna tudi pri društvu Povod, ob vsem tem pa najde čas še za ljubezen. Doma ima zajca Frika, kar priča o njeni ljubezni do dolgouhcev, zato je tudi dobra lastnica, ki ga zna razvajati in pocrkljati.

Maruška Samobor Gerl

Sporočamo vam veselo novico, da se je v Cid-ovi novinarski delavnici rodil nov ptujski časopis Cidopis. Kot se za novorojenčka spodobi, je zelo mini, tehtja bolj malo, velik je približno 42 cm in dolg osem strani. Že od prvega dne radovedno zre v svet in opazuje ter ocenjuje dogajanje okoli sebe. Kadar naleti na kakšno nepravilnost, zna tudi jezno zajokati, ob lepotah sveta pa se zna tudi od srca nasmejati. Ker je še sam mlad, se z mladimi tudi najbolje razume, obenem pa ve, da je včasih dobro prisluhniti starejšim in modrejšim. Iz suhčenega malčka bo sčasoma zrasel, pridobil na teži in se vedno bolj kakovostno razvijal, pri čemer pa mu bo pomagalo na tej strani predstavljeno uredništvo.

Polona Ambrožič, mentorica Cid-ove novinarske delavnice in urednica Cidopisa.

Polona

Polona Ambrožič je 25-letna novinarka in po novem tudi urednica Cidopisa. Pravi, da jo je novinarstvo veselilo že od nekdaj, saj si je od svojega poklica želela predvsem delo z ljudmi, ustvarjalnost, pa tudi potovanja po svetu, kar pa je na žalost v Sloveniji težko izvedljivo. Že tretje leto vodi v Centru interesnih dejavnosti novinarsko skupino, v okviru katere pa letos prvič izdajajo lasten časopis z imenom Cidopis. V prejšnjih letih je bila namreč navada, da so udeleženci Cid-ove novinarske skupine svoje prispevke objavljali drugod, vendar objava zaradi prostorskih ali drugih razlogov ni bila vedno izvedljiva, s čimer pa seveda niso bili zadovoljni.

Andrej Lamut

Barbara

Barbara. Barbi. Dekle, ki se ji nikoli ne zatika jezik, slovenistka, kritična novinarka. Ptujčanka (s koščkom Ljubljane v nomadskem srcu). Nekdo, s katerim se je užitek pogovarjati in se smejati. Prijateljica. Kdo je Barbara Ferčič danes? Kaj počne? Barbara Ferčič je danes še vedno študentka (absolventka), ki uživa študentsko življenje, si ustvarja svoje življenje v (skoraj že čisto domači) Ljubljani, občasno dela (ker se zaveda nujnosti pridobitve izkušenj pred diplomo in pa seveda, ker se ne brani kakega evra v žep :)), po nepotrebnem filozofira in se včasih spušča v nemogoče debate (in tu pa tam govori o sebi v tretji osebi! :)). Tvoje majhne radosti ... Poslušanje dobre glasbe in petje pod tušem (soul super odmeva po kopalnici! :)), kavica v mestu s prijateljicami (prijatelji so moja velika radost in privilegij!!), čokolada, pivo zvečer, dobri filmi ... in navsezadnje ne morem mimo svoje superljubke psičke Bibe! Posebej se razjeziš, ko ... mi ljudje lažejo. Ne prenašam niti hinavščine niti cenzure v medijih. Da me pa kdo izda ... ojej, nočem niti pomisliti. Priznam pa, da me tudi malo razjezi, ko me ljudje pokritizirajo in vem, da imajo prav, pa jim tega ne pokažem (ja, potem sem jezna nase). Ptuj v tvojih očeh in srcu je ... simpatično mesto, ki sicer ima dušo starodavnega antičnega, srednjeveškega ... mesta, a žal tudi včasih s »srednjeveško« miselnostjo. Navkljub vsemu pa bo vedno ostalo moje »rodno« mesto – kako poetično se sliši ... In načrti za čarobni december? Sprehajanje po čarobnih ulicah, svetlih od tisočeri lučk, zbiranje drobnih daril za družino, prijatelje. Morda tudi spečem kake medenjake! :)

Maja Kračun

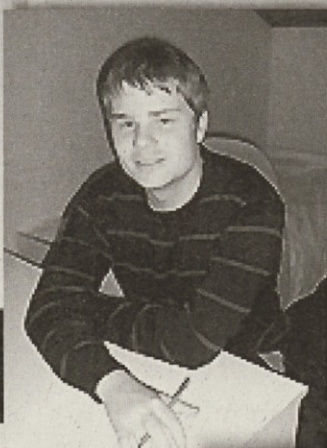
Uroš

Z dobro napolnjeno glavo in vselej budnimi očmi za pereče tematike se po ulicah sveta sprehaja tudi Uroš. Pot ga je peljala do študija ekonomije, proste minute pa mu zapolnjujeta ples pri folklorni skupini in druženje. Zaradi slednjega in pa zaradi mnogih potovanj po Evropi ga je ples tudi navdušil. Eden izmed delčkov njegovega življenja je tudi novinarstvo ter pisanje, ki ga je obvladal že v rosnih letih, kljub temu da se mu takrat še ni posebej posvečal. K (po njegovem) predvsem razgibanem Cidopisu je prišel zaradi navdušenosti ob raznih literarnih natečajih in prijaznega povabila k sodelovanju. Veseli ga tudi pisanje o naravoslovnih in družbenih tematikah v zanimivi esejski tehniki (najprej predstavi že odkrito, nato poda še svoje mnenje). Na koncu najinega intervjuja sem ga povprašal, kaj misli o uredništvu Cidopisa. »Ja, uredništvo je dobro!« je z nasmeškom končal svoj zadnji odgovor.

Luka Cvetko

Uroš Sitar

Luka

Luka Cvetko je star 12 let in je najmlajši član naše novinarske skupine. Prihaja iz Velike Nedelje, za katero rad poudari, da je ena najmanjših pik na slovenskem zemljevidu. V prostem času se najraje ukvarja z računalnikom, ki ga je spoznal že pri šestih letih, in živalmi. Zelo rad ima svojo psičko Lajko. Luka je edini v naši skupini, ki ima sestro dvojčico Špelo, s katero pa se, četudi sta dvojčka, ne čutita posebej povezana in velikokrat uprizorita tudi kakšen sestrsko-bratovski dvoboj, imata pa tudi različne interese. Kljub temu da je Luka še zelo mlad, ima izredno bogat besedni zaklad. V Cidopisu lahko od njega pričakujete prispevke o računalništvu, živalih in reportaže o različnih dogodkih.

Jasmina Kokol

Maruška

Maruška Samobor Gerl je radovedna in živahna 21-letnica. Njena največja strast so knjige, saj študira bibliotekarstvo. Pa ne le zato. Najrajši si privoščijo skodelico vročega zelenega čaja ob dobri knjigi, pa naj bo študijsko gradivo ali popestritev prostih uric, in tako domišljiji prepusti prosto pot. Je punca "norih idej", ki ji nikoli ni težko preiti od besed k dejanjem. Zato tudi ni presenečenje, da jo zanima veliko različnih področij. Rada potuje, se ukvarja s športom in psihologijo ter spoznava nove ljudi in kulture, obišče gledališče ali se prepusti divjim ritmom glasbe. Je trmasta in vztrajna, kreativna in spontana, natančna in vestna. Življenje zajema z veliko žlico.

Živa Rokavec

Maja

Maja Kračun je 23-letna absolventka slovenščine in sociologije kulture na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Med študijem, prizna, je imela na začetku kar nekaj domotožja, a je s pomočjo prijateljev postala vedno bolj »domača«. Ljubljana se ji je že kar prikupila oziroma, kot sama pravi, je med študijem in s študijem dobila predvsem »trdo kožo«. Poleg lektorskega dela (začela je delati na Delu, lektorira tudi Cidopis) »opozarja na napake« tudi z novinarskim delom ali bolje – s kolumnami; in upam, da bo po premoru iz srednješolskih časov, ko je pisala kratko prozo in občasno poezijo, nadaljevala tudi v leposlovni smeri! Maja pravi: »Mogoče pa bom predal kemalu spet odklenila ...« Pred štirimi leti se je začela ukvarjati z orientalskim plesom, zdaj pa se že drugo leto posveča egipčanskemu slogu v plesnem studiu Hava v Ljubljani. Njena druga velika ljubezen je učenje portugalsčine, trenutno obiskuje lektorat na fakulteti in sanja o absolventskem popotovanju po Portugalski. Za svojo dušo pa poskrbi še z branjem knjig, peko slaščic (in verjemite, odlično peče!) in šivanjem plišastih medvedkov.

Barbara Ferčič

Imajo ptujski gimnazijci dobre malice?

Dijaška organizacija Slovenije se je 25. junija 2007 zbrala na zasedanju v Ljubljani. Pripravili so projekt Lačni zdravega, siti starega. V okviru projekta so izvedli tudi anketo na srednjih šolah po Sloveniji, z njo pa preverjali zadovoljstvo s prehrano v srednjih šolah ter odnos dijakov do le-te. Ugotovili so, da dijaki z dijaško prehrano niso najbolj zadovoljni. Mi pa smo se potrudili ter preverili, kakšno je mnenje glede dijaške prehrane in kako so seznanjeni s ponudbo malice dijaki na ptujski gimnaziji.

Piše in foto: *Jasmina Kokol*

1. Kakšna se ti zdi hrana v restavraciji na Gimnaziji Ptuj?

Sanja, 15 let: Hrana se mi ne zdi najboljša in je zelo nezdrava, prav tako pa enolična. Zares bi že lahko spremenili in dodali zdravo hrano. Na primer več sadja in podobno. Zdi se mi, da ne moreš vedeti, ali je hrana, na primer štručka v foliji, sveža ali ne.

Mateja, 16 let: Zdi se mi, da bi lahko ponudili večji izbor. S tem imam v mislih predvsem več zelenjave in svežega sadja, več takšnih izdelkov, kot jih prodajajo v pekarni, in večji izbor pijače.

Nino, 17 let: Po mojem mnenju je hrana premalo sveža, izbira pa je premajhna. Preveč je hitre hrane, ki je iz dneva v dan več uživamo, četudi nas učijo, naj se zdravo prehranujemo.

2. Torej se ti zdi hrana preveč enolična. Zato me zanima, kako si seznanjen/a s tem, kar tukaj prodajajo?

Sanja: V šoli vem, da se prodajajo razni sendviči, hot-dogi, koketi, rogljički. Pa tudi vode, mleko ipd.

Mateja: Krompirček, pica, hot-dog, sladoledi, vode z okusi in brez okusa, hamburgerji, sendviči, čokoladno ter navadno mleko, štručke.

Nino: Hrusti, burger s sirom, bombetka, zrezek z sirom, sendvič fit, hot-dog, sirova štručka, maxi burger, krompirček ...

3. Kako pa si seznanjen/a s cenami in ali si z njimi zadovoljen/na?

Sanja: Moje mnenje je, da je hrana predraga, saj če cene primerjamo s cenami v katerih bližnjih trgovinah ali pekarinah, so tam stvari cenejše in se nam zato tam bolj splača kupovati. Na srečo pa imamo nekateri tudi bone, ki smo jih dobili s pomočjo subvencije hrane, in lahko z njimi plačujemo. Zato nam je lažje.

Mateja: Cene se mi zdijo absolutno previsoke! Dijaki gremo po hrano raje v trgovine, saj so tam cene ugodnejše.

Nino: Cene so previsoke. Če se hočem dodobra najesti, moram porabiti preveč denarja. Za ta denar, ki ga za malico porabim v šoli, dobim v trgovini veliko več.

Ker anketirani dijaki s hrano restavracije v ptujski gimnaziji niso najbolj zadovoljni, nas je zanimalo, kaj o tem meni ravnateljica Gimnazije Ptuj, ga. Melani Centrih. V pogovoru je povedala, da tudi ona ter ostali kolektiv šole s hrano v

njihovi restavraciji niso najbolj zadovoljni. Opravila je sestanek s predstavniki ponudnikov te hrane in iz leta v leto se trudi za izboljšave malic in za nižje cene, saj se tudi njej zdijo previsoke. Vendar se moramo vsi zavedati, da hrano nudi gostinsko podjetje. Saj je tudi pijača v trgovini cenejša kot v gostinskem lokalu. Zagotavlja pa, da tudi sama kot ravnateljica bdi nad šolsko prehrano. Glede na to, da se ji zdijo cene previsoke, je vesela, da Ministrstvo za šolstvo in šport vsako leto dodeli število subvencionirane hrane. Le-ta se dodeli dijakom, ki predložijo vso potrebno dokumentacijo. Pozneje se vse prijave zberejo in tričlanska komisija po pravilniku o subvenciji prehrane število subvencij razdeli med dijake. Prošnje se po večini dajo ugoditi, vesela pa je tudi, da so letos lahko omogočili subvencionirano prehrano vsem, ki so zanjo zaprosili. Opaziti je, da četudi so cene visoke, se proti temu trudijo in upamo, da lahko v prihodnosti pričakujemo izboljšave na tem področju.

ga. Melani Centrih

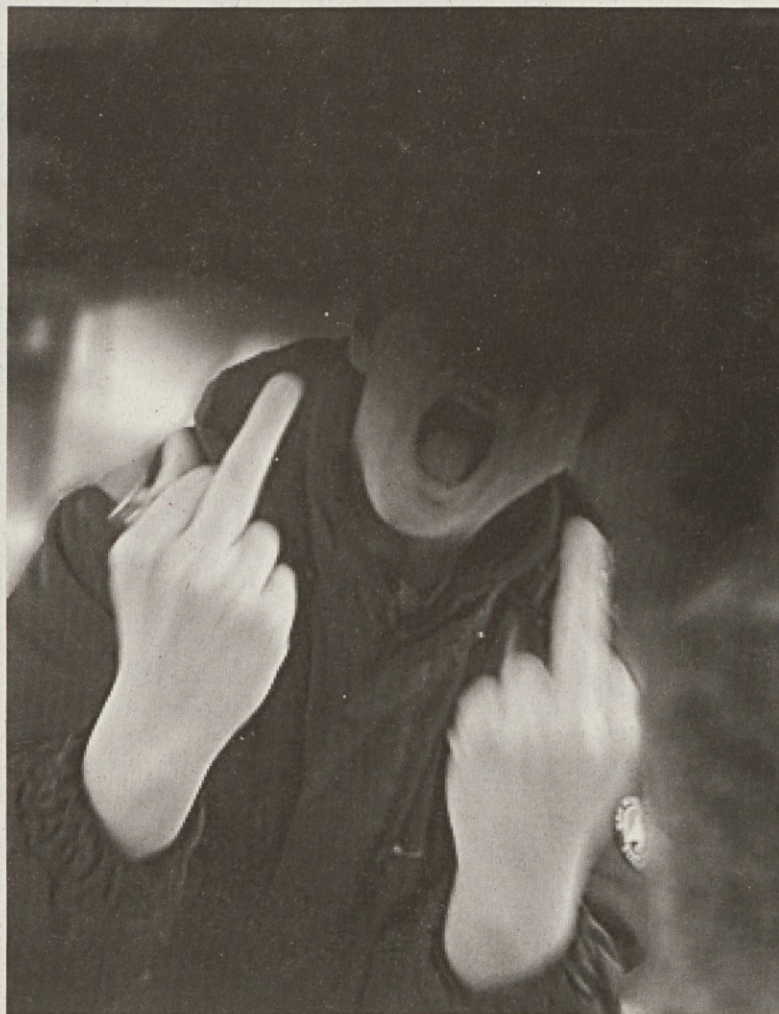
Esejistični kotiček

Nasilje na pohodu

Z nasiljem se danes lahko srečamo domala na vsakem koraku. Priča smo mu tako v družinah, na ulici, med vrstniki kot v družbi ... Njegove žrtve so največkrat zagotovo ženske. Na veliko ukrepov, ki so se sprejeli in se še sprejemajo v zmanjšanje takega nasilja, nas opozarja minuli 25. november, dan boja proti nasilju nad ženskami. Nasilju pa seveda niso podvržene zgolj in samo odrasle ženske, ampak tudi dekleta osnovnih in srednjih šol.

Piše: *Uroš Sitar*

Nasilje zagotovo lahko najprej izvira iz družine kot osnovne celice družbe, v kolikor odnosi v njej niso takšni, kot bi morali biti. Fizično, psihično ali pa tudi ekonomsko nasilje, ki ga izvaja eden od staršev, največkrat moški, seveda pusti posledice tudi na otroku. Nekateri študije so pokazale, da je lahko otrok, ki je bil vzgajan v takšni družini, sam potem podvržen nasilnemu ravnanju. Če izhajamo zgolj iz sklepanja o posnemanju vzorcev vedenja otrok od staršev, lahko pridemo do zaključka, da je temu res tako. V zadnjem času se da opaziti, da se je izredno veliko nasilja in nestrpnosti začelo pojavljati prav med mladostniki. Ob teh ugotovitvah se lahko vprašamo, kaj je k temu botrovalo. Če prej omenjenemu posnemanju vedenjskih vzorcev dodamo še razne zasvojenosti, ki se jim prepuščajo vedno mlajši, smo že kar blizu razlagi, ki bi jo na to vprašanje podal kak sociolog. Žrtve različnih oblik nasilja, kot so zafrkavanje, zmerjanje, izživljanje in v nekaterih primerih žal tudi izsiljevanje, pretepanje in posiljevanje, so v veliki meri tudi mladostnice. V obdobju, v katerem mladostniki iščejo samega sebe, je za vsakega težko, če je s strani posameznika ali celo družbe deležen psihičnega nasilja, ki zagotovo boli bolj kot fizično oziroma pri posamezniku pusti večji pečat oziroma označbo, ki se je zlahka ne reši. Primer takega ravnanja je, recimo, izločanje in zavračanje posameznice oz. posameznika od drugih subjektov recimo v šoli zaradi njene vizualne, umske ali kake druge razlikosti. Dekleta, ki so podvržena psihičnemu nasilju, bi lahko poistovetili z značilnostmi, kot so ranljivost, napadi panike in joka, v najslabšem primeru misli na samomor in podobno. Prav tako hude predvsem pa

vidne posledice pa ima fizično nasilje. Žrtve tega nasilja so v veliki večini odrasle ženske s strani svojih partnerjev, dogaja pa se tudi, da so žrtve takega ravnanja od staršev, partnerja ali kakih drugih nasilnežev tudi mladostnice. Dejstvo je, da so posledice fizičnega nasilja zagotovo okolju bolj vidne, a jih bo žrtev velikokrat skušala skriti oziroma opravičiti s kakšno drugo alternativo, ki naj bi botrovala posledici fizičnega nasilja. Taka mladostnica se lahko zaradi dlje časa trajajočega fizičnega nasilja podvrže občutkom nemoči, spremembi odnosa do prehrane, strahu za življenje, nemotiviranosti, samomoru in podobno. Ena hujših oblik nasilja pa je zagotovo spolno nasilje. Žrtve takšnih dejanj so po večini mladostnice in žal tudi otroci. Takšne žrtve se nagibajo k samopoškodbam, se izolirajo, imajo občutek, da telo ni njihovo, se pozneje izogibajo intimnosti oziroma imajo do nje odpor ali občutijo razne druge posledice. Pri vseh oblikah nasilja je zelo pomembno, da svojih tegob ne držimo v sebi, ampak jih nekemu zaupamo. V kolikor izhaja vzrok nasilja iz družine, zaupajte nekemu, ki vam je blizu, v kolikor pa gre za nasilje zunaj doma, zaupajte staršem. Če se ne morete zaupati nikomur, pa imamo v naši državi tudi razne anonimne pomoči, recimo SOS-telefon. Vseeno je, katero alternativo izberemo, glavno je le, da teh svojih strahov in travm, ki so posledica kakršnega koli nasilja, ne držimo v sebi, saj se tako slej ko prej zlomimo. Povsem samoumevno je, da nasilje vsak posameznik doživlja oziroma občuti nekoliko drugače. Torej je logično, da ne moremo s svoje perspektive razumevanja nasilja opredeljevati mnenja drugih in prav tako ne razčiščevati, katero nasilje je bolj in katero manj hudo. Določeno dejanje zlorabe lahko kot tako opredeli samo oseba, ki je bila pri tem dejanju prizadeta. Naloga vsakega od nas pa je, da skušamo kolikor se le da nasilje preprečevati.

Foto: Andrej Lamut

Tudi punce zadenemo gol!

Moškemu nogometu posvečajo po televiziji zelo veliko časa, v časopisih pa cele strani, medtem ko o ženskem nogometu le redko zasledimo kakšno novico. Zelo opazno je, da današnja družba ocenjuje nogomet kot moški šport in da so ženske pri nas zelo zapostavljene v tej športni panogi.

Piše: *Jasmina Kokol*

Mogoče tudi zato večina ljudi misli, da je ženski nogomet na svetu na nižjem nivoju v primerjavi z moškim. Pri nas je to mlada panoga, vendar vse večje registrirano število igralk in klubov dokazuje, da se med dekleti zanimanje za ta šport povečuje. Fantje! Četudi se vam zdi, da je nogomet samo za vas, vas moram razočarati, motite se! Tudi igra ženskega nogometa poteka (tako kot igra nogometa pri moških) na nogometnem igrišču oziroma stadionu, ob slabšem vremenu pa v telovadnici. Moštvo sestavlja enajst igralk na igrišču, ki se delijo na vratarke, obrambne igralk, igralk sredine in napadalke. Seveda pa so v ekipo vključene tudi igralk za zamenjavo. Redni del igre je razdeljen na dva polčasa, vsak je dolg 45 minut. Prav tako kot fantje, morajo imeti tudi dekleta izredno veliko kondicije ter izredne sposobnosti pri igri. Prav tako pa ni med fanti in puncami v igri nogometa razlik v oblačilih. Oblečene smo v drese, obute imamo kopačke ter visoke

Foto: arhiv ŽNK Dornava

nogavice, tako imenovane "štucne", pod katerimi so ščitniki za noge – "kostobrani".

Velik problem pri ženskem nogometu pa se pojavi pri denarju. Sponzorjev je malo, mediji pa po mojem mnenju premalo oglašujejo ta šport. Obstoj klubov je odvisen predvsem od iznajdljivosti ljudi, ki vodijo posamezen klub. K izboljšanju tega lahko zagotovo pripomorete tudi dekleta, ki vas nogomet zanima, kajti če bo veliko deklet igralo nogomet, bo ta panoga pri nas zagotovo sprožila več opaznosti. Da bo o ženskem nogometu krožilo več informacij, je zelo pomembno, da vsi, ki delajo v ženskem nogometu, predstavljajo to panogo v vseh okoljih, na vseh sestankih, tekmovanjih in srečanjih. Delno je ženski nogomet že osvojil svet in Evropo ter pomeni bodočnost tudi za športno industrijo.

Če se je ob tem mogoče katera punca navdušila za nogomet, jo z veseljem povabim tudi v naš klub. V ŽNK Dornava trenutno trenira okrog 25 igralk, dekleta vseh starosti pa se lahko ekipi še vedno pridružijo, saj se veselimo vsake nove članice.

Zarečeno

Morje priložnosti za mlade in znanja željne Postani zaposljiv

Kam po končanem šolanju? Kakšna bo moja prihodnost? Ali je bila izbira študija nepremišljena? Sem zaposljiv(a)?

To so le nekatera vprašanja, ki si jih zastavljajo mladi na svoji izobraževalni poti. Statistike kažejo, da letno za zaposlitev zaprosi približno 11.000 mladih diplomantov. Čakalna doba za prvo zaposlitev pa je v povprečju enajst mesecev. V smeri izboljšanja možnosti je Študentska organizacija Slovenije (SOS) mesec november razglasila za mesec zaposlovanja. Na Fakulteti za družbene vede v Ljubljani (FDV) je na to temo potekala prireditve Zaposlitveni most – morje priložnosti, kjer so se predstavili delodajalci, potekale so različne delavnice. Ker je zaposlovanje mladih problem tako Slovenije kot tudi lokalnega območja, smo za mnenje povprašali študentko Jeleno Štrbac, tudi študentko prodekanjo na FDV in glavno organizatorko prireditve. S tem bodo morda odgovor na kakšno vprašanje našli tudi mladi Ptujčani in Ptujčanke.

Piše: *Živa Rokavec*

CID: *Kaj je zaposlitveni most in kaj se na ta dan dogaja?*

Jelena: Zaposlitveni most je srečanje med študenti FDV in njihovimi potencialnimi delodajalci. Predstavlja možnost, da se eni drugim predstavijo in tako navežejo prvi stik oz. začnejo graditi most na drugi breg. V ta namen so organizirane tematske okrogle mize, ki pokrivajo vse študijske smeri. Na vsaki od razprav sodelujejo predstavniki fakultete, študentov in delodajalcev, ki tvorijo sklenjen trikotnik povezav. Delodajalci povejo, kakšne kadre iščejo, kaj od njih pričakujejo ... Študentje in fakulteta pa predstavijo svoja znanja in sposobnosti, ki jih naredijo konkurenčne na trgu dela. Poleg tega se predstavljajo tudi delodajalci, ki našim študentom ponujajo možnost študentskega dela z nadaljnjo zaposlitvijo, praktičnih veščin (pisanja življenjepisa, dobre predstavitve ...) pa se študentje naučijo na delavnicah, ki jih za nas izvajajo priznane kadrovske agencije.

CID: *Je Zaposlitveni most namenjen zgolj študentom na FDV?*

Jelena: Vsebinsko je Zaposlitveni most zastavljen tako, da se dotakne predvsem problematike zaposlovanja diplomantov naše fakultete, nudi pa splošne odgovore, ki zanimajo vse študente družboslovja. Vsakič dogodek odpremo in sklenemo s skupnim srečanjem, kjer se razpravlja o zaposlovanju mladih – problemih in rešitvah, letos pa sta o tematiki razpravljala tudi (takrat še op. a.) predsedniška kandidata Lojze Peterle in dr. Danilo Türk.

CID: *S kakšnimi težavami se najpogosteje srečujejo mladi, ko iščejo svojo prvo zaposlitev? Imas za njih kakšen nasvet?*

Jelena: Osnovni problem visoko izobraženih mladih iskalcev zaposlitve pri nas (in tudi drugod v Evropi) je ta, da trg dela ne

zagotavlja toliko delovnih mest, kolikor je priliva mladih kadrov. Zaradi te neenakosti med ponudbo in povpraševanjem prihaja do problema vse večje brezposelnosti mladih diplomantov. Pri tem je zelo pomembno, da se ti lotijo iskanja zaposlitve preko več različnih kanalov, saj to prinaša večje možnosti za uspeh, prav tako pa se danes pričakuje, da smo zelo prilagodljivi in zato ne smemo obupati, če v prvem poskusu ne dobimo zaposlitve, ki smo jo želeli. Seveda pa odigra veliko vlogo tudi bogat življenjepis.

CID: *Ali tebe skrbi za zaposlitev?*

Jelena: Mene zaenkrat ne skrbi, saj sem bila do sedaj sprejeta na vsa delovna mesta, na katera sem se prijavila. Iščem zaposlitve, ki mi poleg študentskega dela omogočajo tudi nadaljnjo zaposlitev. Rada pa preizkušam več stvari – v iskanju tiste prave – zato se še nisem odločila, kaj bom izbrala. Ko iščeš, se moraš znati dobro predstaviti – tako, da delodajalcu pokažeš, da si ti za njegovo organizacijo prednost. Potem ni težav. Niti za ženske :-).

CID: *Kako si med študijem pridobivaš izkušnje?*

Jelena: Že od 1. letnika se aktivno vključujem v različne oblike študentske organiziranosti, kjer sem si nabirala znanja o visokem šolstvu in sorodnih temah. Prav tako sodelujem pri številnih projektih, ki so dragocena (pre)izkušnja v timskem delu, organizacijskih sposobnostih, komunikaciji, nastopanju ... vsem, kar bom še potrebovala, saj študiram komunikologijo in (vzoredno) kadrovskega menedžmenta. Poleg izkušenj pa širša aktivnost prinese tudi večjo socialno mrežo, ki pride gotovo kdaj prav.

CID: *Ali meniš, da je na lokalnem območju več možnosti za nabiranje izkušenj? Ali te izkušnje pridejo prav tudi kasneje?*

Mislím, da ni tako pomembno ali pridobivamo izkušnje na lokalni ravni ali širše. Važno je, da sploh jih. Na lokalni

Foto: arhiv Fakultete za družbene vede.

ravni je prednost gotovo ta, da si bolj vpet v to dogajanje in premike in si tudi bolj prisoten pri soodločanju in oblikovanju nekih procesov. Konec koncev te tudi bolj poznajo in si na ta način odpirajo možnosti za naprej. Če greš s tem znanjem »v svet«, je pa tudi dobro, če poznaš dogajanje na mikroravni in lahko izhajaš iz tamkajšnjih izkušenj, ko delaš drugje. Za velike spremembe so potrebni najprej majhni koraki.

Hvala in želim ti uspešno študijsko in poklicno pot še naprej.

V Cid-u tudi žonglirajo

Tistega že zimsko temnega večera (3. novembra) je pozornost pritegnil še en Cid-ov dogodek – klubski žonglerski večer. V objemu doneče glasbe so se mladi nasmeški zbirali in začelo se je izvajanje raznih točk, ki jih premorejo v žonglerski delavnici.

Piše: *Luka Cvetko*

Nastop mladih žoglerjev 13. oktobra v Qlandiji.

Foto: arhiv CID Ptuj.

Od sedmih pa do pol devetih zvečer se je odvijalo zanimivo družabno srečanje tistih, ki obiskujejo žonglersko delavnico. Po izpiljevanju večšin s poji, diablom in še mnogimi drugimi akrobatskimi pripomočki so se zamislili in povedali, da so se kar nekaj naučili. Vzdušje večera je bilo enkratno, vsak je lahko pokazal kaj novega, oči opazovalcev pa so bile vedno na preži. Mnogi udeleženci so nam povedali, da so se delavnici pridružili iz lastnega zanimanja ob žonglerski konvenciji, ki je potekala na Ptuj leta 2005. Drugi so kot glavni razlog izpostavili sklepanje novih prijateljstev, druženje in zabavo. Gotovo pa so se vsi strinjali, da ne bodo odnehali in še bodo kdaj pripravili podoben dogodek.

Malo drugačna otvoritev razstave v Cid-u

Razstavo likovnih del varovancev zavoda Dr. Marijana Borštnarja Dornava je v petek, 19. oktobra, ob 19. uri zamenjala skupinska razstava mladih ustvarjalcev iz Likovnega društva Gornja Radgona. En mesec so tako bile na ogled slike in grafike razstavljalcev Eve Žula, Matjaža Gederja in Aleksandre Fekonja.

Piše: *Maruška Samobor Gerl*

Odprtje so mladi ustvarjalci iz Gornje Radgone pospremili s kratkim performansom. Skeč na temo 'likovna beseda' je režirala Jasmina Molnar Urbanič, igralo pa je pet ustvarjalcev. Odigrali so otvoritev razstave, kar je hkrati služilo tudi predstavitvi razstavljenih likovnih del. Manja Ficko v vlogi moderatorke Nevenke Cvetko Širca je pričela z vodenjem igrane otvoritve in najprej povabila h govoru 'župana' Ljubomira Glavača, ki ga je zaigral Sebastijan Urbanič. Po besedičenju, tipičnem za župane, je moderatorka opozorila na kitarista Sandija Weingerla – Joeja (Istok Simrajh Kuzma), ki je z brenkanjem na akustično kitaro popestril večer. Nato so dali prostor 'likovni kritiki', za katero je poskrbel eden izmed razstavljalcev, Matjaž Geder, v vlogi Felixa Srečka Prangerja in na kratko pokomentiral razstavljenost na zelo duhovit in neobičajen način – kot se za skeč spodobi. Nazadnje so dali besedo še 'večkrat nagrajeni osnovnošolki' Timoteji Lacko, ki jo je upodobila Tanja Dolamič. Zrecitala je pesem Ivana Minattija Nekoga moraš imeti rad, moderatorka pa je pripeljala otvoritev do konca. Za 'kamero in fotografijo' sta skozi vso prireditev skrbeli razstavljalci Aleksandra Fekonja in Eva Žula. Ko so se na stopajoči preoblekli, jim je Nevenka Gerl, predstavnica CID-a, izročila še šopke, nato pa se je približno trideset gostov lahko posladkalo in odžejalo pri točilnem pultu. Večer je minil v sproščenem in prijetnem vzdušju, hkrati pa si upam trditi, da so obiskovalci v otvoritvi uživali, saj je potekala drugače kot večina suhoparnih predstavitev in analiz del likovnih ustvarjalcev.

Foto: arhiv CID Ptuj

Baloni v parku

Kdaj ste nazadnje lovili svoje sanje po ptujskem parku? Sprehod ob Dravi je lahko popolna idila, če znate zamižati dovolj, da vas ne zmotijo tihožitja nakupovalnih vozičkov in računalniškega zaslona na rečnem obrežju. Če najdete klopco, na katero boste lahko brezskrbno sedli.

Piše: *Maja Kračun*

Zaploskate lahko, če boste kot ljubitelj narave žvečilno vrgli v koš za smeti, seveda pa boste dobili nagrado za posebne zasluge, če ta kos nekoč lepo poslikane pločevine uspete najti v katerem od grmičkov. In ker je park, kot ve marsikdo, še posebej magičen, ko se spusti tema ... Naj vam

priporočim tudi čelado z rudarsko svetilko? Vse to je žal podoba legendarnega mestnega kotička. Zakaj je tako, zakaj tako ostaja in vedno znova tudi nastane ... No, vsekakor Cidovci nismo iskali krivcev in nosilcev odgovornosti. Le spregovorili smo ... Sanjamo o lepem parku.

Akcijo Baloni v parku so spremljali tudi glasbeniki.

Foto: arhiv CID Ptuj.

Simbolično »prižiganje luči« se je zgodilo 5. oktobra, ko smo se odpravili na prijeten popoldanski sprehod in klepet, s seboj vzeli veliko dobre volje in veliko balonov. Na osamljena stojala svetilk smo vsaj za en dan privezali mavrico. Napihovanje nadomestnih luči so spremljali smeh, glasba in umetnije žongliranja. Zbralo se nas je veliko, vsa paleta različnih starosti iz različnih koncev. Ustavili so se tudi radovedni sprehajalci, ki jih ni malo. Park še živi in diha. In še so ljudje, ki znajo sanjati ...

Na prepihu

Kadilci ste out!

Piše: *Barbara Ferčič*

Ja, kadilci smo out. To so nam dali jasno vedeti tudi v vladi. Bivši minister Bručan nas je s protikadilskim zakonom pripeljal še bližje k evropskim državam, s tem da se je malce pre naglil in nas kadilce kriminaliziral z enim najstrožjih zakonov v Evropi (v Italiji že sprejemajo naknadne novele k zakonu, malo olajševalne za gostince, v Avstriji bodo imeli celo 4-letno uvajalno obdobje ...). Kakor koli že, zakon imamo, ki so si ga nekadilci tako želeli, da ne bi na kavicah smrdeli po cigaretah ... In tu se skrivajo simpatične ironične cvetke: zakon je bil sprejet zato, da bi zavarovali zdravje predvsem nekadilcev, ki so bili primorani sedeti v zakajenih lokalih – primorani definitivno ne, saj so imeli na izbiro tudi nekadilske lokale in prostore. Pa so jih res? Ponekod ja, povsod pa kajpada ne, ker se prejšnji zakon o ločenosti prostorov ni dosledno izvajal, potem pa si videl po lokalih take neumnosti, kot je ena nekadilska miza sredi zakajenega prostora – se strinjam, norčevanje iz nekadilcev ... Toda, a so se nekadilci kdaj koli pritoževali? Morda že kdo, a vsi, ki jih sama poznam, se niso nikoli pritoževali, če so bili na kavi z mano, kadilko. Nikoli niso vzrožili, češ: Ugasni že to cigareto, moja pljuča zraven po nepotrebnem trpijo in se zastrupljajo! In kaj se dogaja zdaj (o tem že lahko spregovorim, temperature so že krepko padle in se na terasah več res ne

poseda)? Zdaj hodimo kadilci na zaslužen cigareto ven, na mraz. Poleg kajenja – za kar smo se seveda sami odločili in bomo nehali po lastni odločitvi in več kot jasno je, da ne zaradi zakona – smo izpostavljeni tudi nevarnemu menjavanju toplega in mrzlega zraka, kar poveča možnost, da zbolimo in ostanemo v postelji. Kar je še največja ironija, slednjemu so sedaj izpostavljeni (seveda po lastni odločitvi, a tudi po vladni prisili) tudi nekadilci, saj nočejo sami ostati za mizo in se, logično, pridružijo kadilski družini zunaj – na mrazu. Kje je zdaj tu ščitenje njihovega zdravja? Malo dramtiziram, priznam, a diskriminacije ne odpravimo z drugo diskriminacijo, ampak s treznim premislekom in kompromisom. Je kompromis sploh možen? Seveda je, saj smo ga že imeli s prejšnjim zakonom (in zakaj je treba zakon menjavati, če še nismo izkoristili

Foto: Andrej Lamut

vsega, kar nam je ponujal prvi?). Rešitev je preprosta: ločeni prostori, ampak res ločeni prostori, fizično ločeni, s tem mislim tudi na ločevanje na kadilske in nekadilske lokale (če pa se bo kdo pritoževal, da se lokali tako ne smejo ločevati, saj v nekadilskih potemtakem ne bo nikogar, pa ima odgovor, zakaj je ta zakon brezpredmeten in neučinkovit, na dlani); poleg tega še obvezno dobro prezračevanje (v lokalih, ki so ga imeli, sploh ni bilo čutiti zakajenosti) – in ni me treba prepričevati, da je to predrago, saj so drage tudi vesoljske komore, kjer bi se naj kadilci v lokalu sproščali, in dragi so tudi grelniki, ki jih gostinci najemajo za svoje terase. To je bila zgodba o lokalih. V pisarne in na druga delovna mesta pa kotičke, čajne sobe, kakor koli jih že hočete imenovati, kjer bo imel kadilec pravico iti na zaslužen nikotinsko paličico na dostojen način. Tako.

3200 km z avtom do Amsterdama in nazaj

Piše: Maruška Samobor Gerl

Foto: arhiv Maruške Samobor Gerl

Moj potopis je nastal na podlagi družinskega potovanja, za katerega smo se skupno odločili z očetom in bratom Maticem. Potovali smo z družinskim avtom, v času krompirjevih počitnic, od 27. oktobra do 3. novembra, saj nismo hoteli, da bi zaradi potovanja trpela bratova šola, pa tudi zato, ker je poleti glavni naval turistov in smo se ga želeli ogniti.

27. 10. – sobota

Ob štirih zjutraj smo zaspani zlezli v avto in odpeljali s Ptuja. Avstrijo je prevozil ati, ker pa je na nemški strani postal preveč utrujen, sem za volan sedla jaz in prevozila celo Nemčijo. Ker Nemci na avtocestah nimajo hitrostnih omejitev, sem takrat, kot se je izkazalo na koncu potovanja, podrla hitrostni rekord. Na Nizozemskem nam je zmanjkalo bencina in smo morali na bencinsko črpalko. Ugotovili smo, da imajo zelo drag bencin, saj liter Eura 95 stane 1,5 €. Pozno popoldne, okoli pol šestih zvečer, smo prispeli v Amsterdam in s pomočjo GPS navigacijskega sistema takoj našli rezervirani hotel, ki je stal, kot smo izvedeli, na robu bivšega obzidja. Po nastanitvi v Nicolaas Witsenu smo se odločili še za večerni sprehod po mestu. Najbolj je izstopala Rdeča četrt, kjer je na desetine Coffee shopov, iz katerih neprestano veje vonj po travi, prodajaln semen marihuane, halucinacijskih gobic in podobnih sredstev, ogromno je izložb, osvetljenih z rdečimi lučmi, kjer se razkazujejo prostitutke in neskrupulozno ponujajo svoje usluge, seks shopov, kjer lahko zainteresirani kupijo razne pripomočke, videokasete in revije s pornografskimi vsebinami in še bi lahko naštevale. Ostalih znamenitosti skorajda ni opaziti in se umaknejo v ozadje ob vsem tem blišču, zato jim nismo posvečali pretirane pozornosti, saj smo za to namenili tri dni in smo raje zavili v Hard rock cafe na naš prvi točen heineken. Vse je potekalo v duhu Halloweena, tudi kitare in plošče znanih skupin z njihovimi podpisi, ki so razstavljene na stenah, so bile obdane z umetno pajčevino. Po večernem sprehodu smo si privoščili spanec v hotelskih posteljah in se veselili dodatne ure spanja, saj se je ravno tisto noč premaknila nazaj.

Mlin na veter v Kinderwieku

Stanovanja na kanalu v Amsterdamu

28.10. – nedelja

Za zajtrk so v hotelu servirali po en kos kruha, peciva, štručke, prepečenca, sira, salame, mehko kuhanega jajca in drugih jedi na osebo, edino kave ali pravega čaja smo lahko dobili na pretek. Presenečeno smo pojedli in se odpravili v muzej Heineken, kjer so bila v vstopnini všteta tri mala piva in darilo na koncu ogleda, za kar smo dobili štiri žetone, ki smo jih lahko unovčili tekom ogleda v gostilnah. Spoznali smo zgodovino nastanka

Prevoz sodčkov piva Heineken

piva, proces pridelave piva Heineken, lahko smo si ogledali sode, kjer pivo zori in nastaja, ogledali smo si reklame za Heineken od šestdesetih let dalje, posneli video in ga poslali po internetu na naše elektronske naslove, prebrali kaj o sestavinah, potrebnih za izdelavo piva in še številne druge stvari. Ob tem smo si seveda privoščili brezplačno pivo, na koncu pa dobili še odpirac za steklenice v obliki stekleničke Heinekene. Res

pravo doživetje! Nato smo se odpravili v Državni muzej, kjer hranijo dragocenosti, povezane z nizozemsko zgodovino. Tako je bila zame najpomembnejša in markantna Rembrandtova Straža, mojstrovina, ki je zasenčila vse ostalo in me uročila, da sem nekaj minut kot vkopana stala pred njo. Nato smo se sprehodili skozi cvetlično tržnico do muzeja na ladji. Ogledali smo si stanovanje, ki je bilo narejeno na ladji in tako spoznali, kako živi veliko prebivalcev Amsterdama. Po vodnih kanalih je namreč zasidranih na stotine ladij, kjer ljudje prebivajo in imajo urejene domove. Od zunaj smo si pogledali hišo Anne Frank, nato pa zavili v tajsko restavracijo na zaslužno kosilo in počitek. Zvečer je sledil še sprehod po centru Amsterdama,

zavili pa smo še v Erotični muzej, kjer smo videli pornografske risanke, porno pripomočke, videokasete, slike, kipce, knjige in fotografije. Zanimive so bile starinske fotografije golih deklet v najrazličnejših pozah, saj nisem vedela, da pornografija v taki obliki sega že kar precej nazaj.

29. 10. – ponedeljek

Prvi na sporedu ogledov je bil ogled brusilnice diamantov Amstel. Izvedeli smo nekaj dejstev o brušenju diamantov, da je briljant najprestižnejša oblika diamantov zaradi lomljenja svetlobe in je njihov

izgled odvisen od občutka in izurjenosti brusilca, si napasli oči na ponudbi nakita, ati pa je še stanjšal denarnico za lep kupček denarja. Sprehodili smo se preko Suhega mostu, najstarejšega dviznega mostu v Amsterdamu. Sledil je turistični izlet z ladjico po amsterdamskih kanalih z ogledom znamenitosti, po pristaniku pa smo se sprehodili do begunskega pribežališča za ženske s cerkvijo, zelo umirjenega in preprostega sklopa hiš v zatišju živahnega amsterdamskega dogajanja. Sledil je še ogled muzeja mučilnih naprav, kjer smo videli, do kakšnih skrajnosti se lahko razvije bolna človeška domišljija, nato pa si privoščili večerjo v brazilski restavraciji – okusno, a preveč.

30. 10. – torek

Zjutraj smo se odpravili do znamenite borze cvetja v Aalsmeer in videli stotine kvadratnih metrov zabojev rož na večnadstropnih vozičkih najrazličnejših sort, barv in oblik, avkcijske dvorane, kjer trgujejo s cvetjem, pa tudi laboratorij za izboljšave in izpopolnjevanje sort. Po nakupu tulipanovih čebulic smo se odpeljali v izdelovalnico norveških cokol 'klomp', kjer so nam tudi demonstrirali izdelavo lesenih obuv in nam povedali, da so bili idealna obutev za Nizozemce, saj so poleti hladili, pozimi zadrževali toploto, pa še nepremočljivi so. Pot nas je peljala v obmorski kraj Sheveningen, da si ogledamo Severno morje in se sprehodimo po norveški obali. Bilo je zelo vetrovno in morje valovito, zato smo se hitro odpravili naprej. Skozi Rotterdam smo se peljali do mesta Delft, ki je znano, podobno kot Kitajska, po poslikavi keramike z modro barvo. Mesto je arhitekturno podobno Amsterdamu, vendar je veliko manjše in bolj umirjeno, na kanalih nismo zasledili ladij-stanovanj, mestnega vrveža pa tudi ni bilo takšnega, kot smo ga bili deležni vsak večer ob sprehodu skozi Rdečo četrt. Po ogledu Stare in Nove cerkve smo se odpravili proti zadnji točki ogledov tega dne, Kinderwieku, kjer smo si ogledali mline na veter.

31. 10. – sredo

Prečkali smo mejo z Belgijo in si ogledali Atomium, zgradbo na robu Bruslja v obliki molekule, s katere se nam je odprl lep razgled na mesto, nato pa smo se odpravili proti Luksemburgu. Tja smo prispeli popoldne in si ogledali glavno mesto – Luksemburg. Presenetil nas je s svojo nenavadno lokacijo – center mesta je bil na enem bregu, povezan je bil še z dvema bregovima. Na enem stojijo starejše zgradbe, na drugem pa so modernejše evropske ustanove. Drugi del mesta je približno trideset metrov globoko v prepadu, vedno v senci in malo hladnejši klimi. Mesto ima nekaj več kot devetdeset mostov in je zelo pestro in razgibano. Ogledali smo si njihovo glavno cerkev pri nacionalni knjižnici, videli smo korakanje stražarja pred staro mestno hišo in trgovine z mehaničnimi igračami, česar pri na še nisem zasledila – drsalci na ledu, vrtljaki, dirkanje s konjskimi vpregami ... prava paša za oči.

1. 11. – četrtek

Ogled Strasbourga je bila enkratna izkušnja kljub ledenemu zraku in megli. Najprej smo si ogledali znamenito glavno katedralo z zgolj enim stolpom, ki se v erekciji dviga 142

metrov visoko v nebo. Zaradi maše za praznik so nas hitro nagnali ven, a smo vseeno slišali peti njene veličastne in močnejše zvonove. Sprehodili smo se po mestu vse do evropskih institucij, parlamenta in sodišča za človekove pravice, skozi tamkajšnje bogate in lepo urejene četrti, številne trge in mimo veliko cerkev, prekrasnih stavb ... vse do mostu, s katerega so metali obsojence v vodo, nato pa odhiteli dalje po Franciji do mesteca Colmar, za katerega lahko rečem, da je Strasbourg v malem – veliko arhitekture, enake tisti v Strasbourg, vendar strnjene na manj prostora. Vsekakor je bil lep popoldanski sprehod po mestu, ki leži sredi vinske poti in je priljubljena destinacija ljubiteljev vina na njihovem lovu za dobro kapljico. Sledila je le še vožnja v Švico in nastanitev v hotelu v Zürichu.

2. 11. – petek

Peljali smo se do soteske Via Mala, kjer je med zidanjem tamkajšnje ceste in mostu preko soteske umrlo veliko delavcev

Evropsko sodišče za človekove pravice

zaradi številnih nesreč med delom, poleg tega pa je življenje v teh krajih v romanu opisal tudi nek švicarski pisatelj. Naša naslednja točka je bil jez na meji med Italijo in Švico na jezeru Lago di Lei, ki je bil tudi prizorišče snemanja enega izmed Jamesov Bondov, in sicer takrat, ko se je Bond z jeza z bungee jumpingom vrgel več kot 130 metrov globoko. Tukaj je Matic naredil prvo snežno kepo letos in jo neuspešno zagnal za nama z atijem. Sicer pa jez z vodo preskrbuje številne hidroelektrarne na sosednjih gorah. Nato smo se peljali do Liechtensteina, kjer smo se ustavili v glavnem mestu Vaduz. Je zelo moderno mesto in razen mestne hiše, manjše cerkve in spomenika lokalnemu pomembnežu nismo našli ničesar starejšega, do gradu strmo na hribu nad mestom pa se nam ni ljubilo pešati. Drugače pa mi je mesto ostalo v spominu predvsem zaradi treh ali štirih trgovin z urami Rolex v isti ulici, kar kaže na njihov visok standard, o slednjem pa pričajo tudi obnovitvena dela, ki so potekala po vsem mestu in na bližnjih cestah. Zvečer smo se nastanili v hotelu v Innsbrucku in se odpravili na večerni sprehod po njem. Presenetilo nas je dejstvo, da je bilo mesto polno pijane mladine, drugače pa je vladalo mrtvilo z izjemo nekaj turistov, ki so se, tako kot mi, sprehajali po mestu.

3. 11. – sobota

Ta dan smo rezervirali izključno za pot domov in umiritev od vtisov, ki smo si jih nabrali tekom potovanja.

Sama sem v poti izredno uživala, veliko sem videla, izkusila, okusila življenje na severnejšem delu Evrope, utrip tamkajšnjih mest in spoznala del njihove kulture. Najbolj se mi je v srce usedel Strasbourg, ki združuje alzacijsko tradicijo z evropsko razvitostjo in tako ponuja nekaj za različne okuse. Potovanje mi je ostalo v lepem spominu, poleg spominov pa je pot pustila hrepenenje po novih krajih in dogodivščinah.

Strašni popotniki

Računalniške novice

Za pašo sem vam (tokrat prvič) pripravil za bajt novičk iz scene informacijskih tehnologij računalništva. Zadnje čase res že dolgo blestita velikana Apple in Google – tokrat bosta drugim odvzela kar precej znakov v naši rubriki. Pa začnimo!

Piše: *Luka Cvetko*

Prve besede tokrat prihajajo iz sadovnjakov, tam so že pred časom (posebej za tiste čez lužo) iztisnili nekaj sladkega soka jabolka. Saj smo že vsi vedeli, sledil še je en »aj« izdelek – tokrat revolucionarna naprava tri v enem – iPhone. Vse od ameriško značilnega začetka prodaje (šotori pred trgovino zaradi pravih obsedencev) se je zaradi iPhona, telefona, katerega svetleče krasi jabolčni logotip, že mnogo kadilo in se še bo. Ta naprava, ki so nam jo postavili pred oči, je izrednega videza in premore funkcije najpopularnejšega medijskega predvajalnika (iPod), odličnega telefona ter spletnega brskalnika brez primere. Tokrat se prah dviguje na finančnem področju, podjetje je pocenilo svoj izdelek in nekaterim obrazom narisalo nezadovoljstvo. Verjetno jim dovolj dobička omogočajo njihovi ubijalski pogoji

pogodbe, ki so jo (v Ameriki, Veliki Britaniji, Nemčiji) sklenili z različnimi mobilnimi operaterji, pod katerimi je telefon zaklenjen. Ti morajo na uporabnika Applu vsak mesec odšteti 40 % dobička. Na drugem bregu, iz »tac« še enega velikana (Googla) prihajajo novosti, ki bodo prej omenjeni telefon morda postavile na stranski tir – tudi oni pripravljajo prenosni telefon. Vetriči so končno prinesli informacije, na katere se je mogoče oprijeti, GSpot (naj bi se imenoval) je bil najavljen že dolgo časa nazaj, resnico pa bodo privlekli na dan sredi novembra. Živimo v govoricah, da se bo mala stvarca trudila poganjati na Linuxu, to je pa zaenkrat še tudi vse. Tudi domače vesti plavajo po podobnih vodah mobilne telefonije. Nova konkurenca se obeta, Slovenija spet dobiva še enega mobilnega

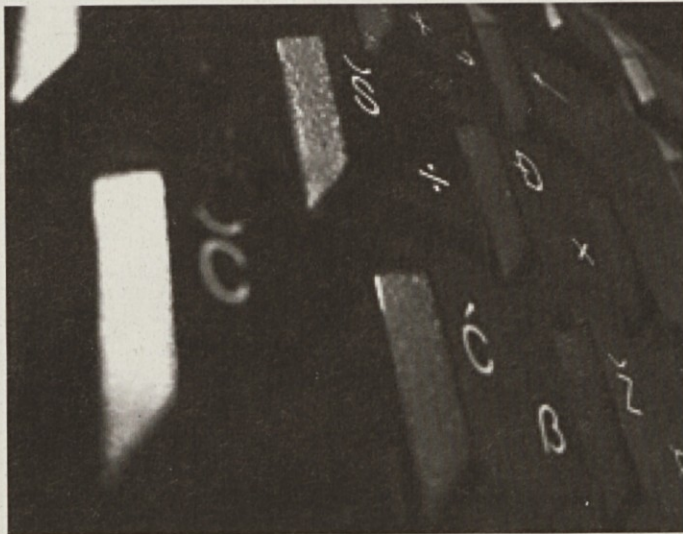

Foto: Andrej Lamut

operaterja, prilastil si ga je Tuš. In ko smo že pri koncu, še najpomembnejša novica. Slovenska tipkovnica se nam bo po naslednjem letnem, novem standardu pokazala v čisto drugačni luči. Iz »zastarelega« jugoslovanskega standarda naj bi izbrisali č in d, uporabnikom pa naj bi bilo olajšano delo pri iskanju @ (at) in drugih znakov, ki jih vse bolj potrebujemo pri sodobnem komuniciranju. V vrstah sestavljavcev so tudi predstavniki slovenskega Microsofta.

Praznični december

Kupujem, torej sem!

Piše: *Barbara Ferčič*

Jap, leto je naokoli in veseli december je tu; in ne, drugega pridevnika zanj si nisem uspela izmisliti, sicer pa – ali najdeš, dragi bralec, kakšnega boljšega, takšnega, ki bi še boljše opisal to zimsko, praznično razpoloženje, ko ulice, polne pisanih lučk in lampijončkov, dišijo po kuhanem vinu, cimetu in čokoladi? Ne, mislim, da je »veseli« december prav na mestu. No, skoraj prav. Če odštejemo eno malenkost – rdeče alarme in rdeče številke na bančnih računih, prazne nogavice, osušene denarnice ... Ja, ti naši skomercializirani prazniki nas pošteno udarijo po žepu. V medijih nam ponujajo vedno več stvari, ki jih lahko kupimo za najdražje, in ne samo to – te stvari so predstavljene na način, da bodo naša življenja brez njih revnejša. Poleg tega pa jih začno promovirati že mesec in pol pred samim božičem. Komaj si opomremo od obilnega martinovanja, že nas spominjajo, da bo treba začeti štediti za praznike. Danes ni več dovolj skromno darilce s pralineji in doma narejenimi uhančki, ne, danes moramo za darilo pripraviti čim več, čim bolj se mora svetiti in v čim večjo darilno škatlo ga je treba stlačiti. Otroci več ne pomagajo staršem pri peki medenjakov niti pri okraševanju božičnih drevesc ... oziroma, kaj blebečem, saj tega več nihče ne dela! Smrečico lahko kupiš že okrašeno, z medenjaki pa je preveč packarije. Raje se bomo odpravili v trgovski center, sinko, in ti tam kupili tvoje otroštvo! Saj kdor zapravlja, ta bo srečen, saj s tem ko kupiš naš izdelek, kupiš tudi vsebino življenja ... in zakaj bi bilo za praznike kaj drugače? Zakaj bi sami pekli slaščice in delali voščilnice? Zakaj si ne bi trgovci za božič meli rok kot si jih cvetličarji za valentinovo in 1. november? Zakaj si enostavno ne bi vzeli kredita, da bomo lahko izpolnili lakomne želje vseh domačih? Malo preveč sem

začela dramtizirati. Je že res, da je vse skupaj že onkraj razumnega. Da je Gradec poln lučk že 14. novembra in da me že vsi preganjajo, kje bom preživela najdaljšo noč. Saj ne gre zato, da bi morali končati s to tradicijo obdarovanja za praznični december, sploh ne! To je čudovito, lepa gesta, kako presenetiti sebi ljube. Sprašujem se samo, kam nas pelje vsa ta norija s prekomernim, preobilnim zapravljanjem za stvari, ki jih ne potrebujemo, ki jih kupujemo, ker so v akciji, in ki se na njih potem nabira samo prah – in potem zopet rabimo nov prah za vse površine ... in krog je sklenjen.

Foto: Boris Bombek

Najlepši čas v letu

Vsako leto, ko na vrata potrka december, za večino ljudi najlepši čas v letu, se v glavah vseh pričnejo porajati načrti o tem, kako, kje in s kom preživeti božično-novoletne praznike. Posebej intenzivno nam te misli začnejo prihajati na plan, ko preštevilni prodajalci svoje izložbene lutke oblečejo v Božičke in okrasijo trgovine. Čeprav se bo veseli december šele začel, sledi nekaj besed o praznikih.

Piše: *Uroš Sitar*

Prvo vprašanje, ko se ti dnevi približujejo, s strani drugih je: »Kje boš preživel praznike?« V bistvu je to vseeno, važno je le, da si z ljudmi, ki so ti dragi. Lokacij in drugih možnih javnih prazničnih prizorišč, če si morda ne organizirate zasebne zabave, ne bom našteval, saj se te še predobro oglašujejo same.

Druga stvar, ki je na obveznem prazničnem repertoarju, so seveda darila. Študentski in dijaški žep seveda ne premore kakšnih velenakupov, pa vendar ima obdarovanje med prazniki za večino velik pomen. Vsekakor ne gre kupovati daril širšemu krogu prijateljev, ampak je dovolj, če obdarimo ljubljeno osebo in seveda svoje najbližje. Prav tako ne gre nasedati sporočilom medijev, ki nas tako ali drugače zavajajo. Že vnaprej je pametno pripraviti nekakšen »proračun« za darila, že prej spremljati razne popuste in ne vsega kupovati zadnji čas, saj tako privarčujemo kak evro. Ob obdarovanju pa tudi nikar ne preveč pretiravati, kajti važen je namen. Pojem, ki se ob omembi teh praznikov takoj izkristalizira, so seveda pirotehnični izdelki, ki popestrijo celotno dogajanje, vendar pa je pri njih potrebna previdnost. Pametno je, da jih kupujemo v zato pooblaščenih prodajalnah, ki prodajajo blago znanega proizvajalca. Ta je namreč moral zagotoviti in preveriti kakovost teh izdelkov po določilih, ki jih določa Evropska unija. Nakup pirotehnike mimo organiziranega trga zatorej ni ravno pametna odločitev, saj potem nismo seznanjeni s kakovostjo teh izdelkov. Ob koncu pa je seveda treba uporabljati pirotehniko v skladu z navodili, da nas ne bi posledice praznovanja zaznamovale za celo življenje.

Ob misli na praznike pa tudi ni nujno potrebno, da si delate velike načrte zgolj zato, ker bi jih naj imeli in ker bi vse moralo biti popolno. Držite se načela, da je to tudi vaš praznični čas, čas za uživanje, veselje in zabavo.

Program v decembru 2007

Klubski program

sobota, 1. decembra, ob 20.30

TRIO OKO: TRIBUTE TO JIMI HENDRIX

V goste prihaja legendarni slovenski rockerski trio OKO, ki s predelavo Hendrixovih ter avtorskih skladb navdušuje poslušalce že od leta 1972. V zgodovino slovenske alternativne glasbe so se zapisali tudi kot edina slovenska zasedba, katere plošča je bila izdana in prodajana v Londonu, kasneje pa po vsem svetu (celo s pripisano oceno- excellente).

petek, 7. decembra, ob 19. uri

POTOPIŠNO PREDAVANJE: ALJASKA

Petra Draškovič je na Aljaski preživela več mesecev, se podila s kanuji in kajaki po številnih jezerih, lovila kanadske gosi, odkrivala obale arktičnega morja, ledenike in hribe narodnega parka Denali (z goro Mount McKinley). Prevzeta nad lepotami Aljaske se je še enkrat vrnila in poskusila življenje z Eskimi na severozahodu Aljaske. Poskusila se je v iskanju zlata, hkrati pa je imela kar nekaj bližnjih srečanj z medvedi. Od vsega pa jo je najbolj navdušila neizmerna toplota in domačnost pristnih aljaških prebivalcev.

sobota, 8. decembra, ob 20. uri

OBLETNICA TEČAJA KITARE

Za vse, ki so v preteklem petletnem obdobju obiskovanja tečaja oz. delavnic kitare tako ali drugače sodelovali pri izvedbi glasbenih nastopov in ostalih prireditvah. Preko videoprojekcij, fotografij ter drugega arhiviranega materiala se bomo spomnili čudovitih trenutkov, ki jih bomo popestrili z jedačo, pijačo in dobro glasbo.

petek, 14. decembra, ob 20. uri

KITARSKI VEČER

Koncert CID-ovih kitaristov, ki obiskujejo tečaj kitare pri mentorjih Marku Korošcu in Samu Šalamonu. Predstavili se bodo mnogi že uigrani ter »novopečeni« kitaristi ob spremljavi CID-ovega benda.

sobota, 15. decembra, ob 19. uri

ZAKLJUČNI NASTOP ŽONGLERJEV

S spretnimi mladimi žonglerji in z začetniki se bosta potrudila mentorja Anja Rogina in Nelej Brunčič. Vabljeni žonglerji in gledalci!

petek, 21. decembra, ob 20. uri

VEČER ROCKA

Vrtela se bo glasba pod umetniškim vodstvom DJ BOŽIČKA. Glasbene želje boste zato lahko izbirali tudi sami!

sobota, 22. decembra

TURNIR V PING PONGU OB 16. URI

Vabljeni vsi, ki se želijo rekreirati in se pomeriti z drugimi!

PREDPRAZNIČNI VEČER OB 20. URI

Za vse, ki si bodo v predbožičnem času zaželeli praznične glasbe in prijetnega kramljanja ob božičnem čaju.

Neformalno učenje

sobota, 1. decembra, od 10. do 12. ure

IZDELAVA ADVENTNIH VENČKOV

Delavnico bo vodila Ana Žmavc Težak, ki bo udeležence vodila skozi spretnosti izdelave tradicionalnih in sodobnih oblik. Kotizacija je 4 EUR. Potrebne so predhodne prijave, število mest je omejeno.

Kolofon

Številka 1

Letnik 1

Datum izida: 30. 11. 2007

Kraj izida: Ptuj

Cidopis je glasilo Centra interesnih dejavnosti Ptuj.

Izdal: CID Ptuj

Zanj: Jurij Šarman

Naklada: 500 izvodov

Foto na naslovnici: Andrej Lamut

Urednica Cidopisa in mentorica novinarske skupine v Centru interesnih dejavnosti: Polona Ambrožič

Oblikovalec in Tehnični urednik: Andrej Lamut

Novinarji: Andrej Lamut, 16 let, gimnazijec; Barbara Ferčič, 22 let, absolventka; Jasmina Kokol, 15 let, gimnazijka; Luka Cvetko, 12 let, OŠ Velika Nedelja; Maja Kračun, 23 let, absolventka; Maruška Samobor Gerl, 21 let, študentka; Uroš Sitar, 19 let, študent; Živa Rokavec, 20 let, študentka

Lektorici: Barbara Ferčič in Maja Kračun

petek, 7. decembra, od 16. do 18. ure in sobota, 8. decembra, od 10. do 12. ure

IZDELAVA ANGELČKOV IZ VOLNE IN FILCANJE

Delavnico bo vodila Natalija Resnik Gavez. Udeleženci bodo oblikovali z naravno volno in spoznali tudi tehniko filcanja. Kotizacija je 4 EUR. Potrebne so predhodne prijave, število mest je omejeno.

Skupnostni programi

Veseli december

V sodelovanju z DPM Ptuj, Mestnim gledališčem Ptuj in Gimnazijo Ptuj.

Predprodaja vstopnic bo v Mestnem gledališču Ptuj vsak dan od 10. decembra dalje od 9. do 13. ure, ob sredah do 17. ure v Mestnem gledališču Ptuj in eno uro pred predstavo v avli Gimnazije Ptuj.

Otroci imajo brezplačen vstop, potrebujejo pa vstopnico, ki jim zagotavlja sedež. Vstopnina za odrasle je 3 EUR.

sobota, 15. decembra, ob 17. uri na Mestnem trgu

PRIHOD DEDKA MRAZA S SPREMSTVOM

sobota, 22. decembra, ob 16. in ob 18. uri v kulturni dvorani Gimnazije Ptuj

Lutkovno gledališče Maribor: JAJCE

nedelja, 23. decembra, ob 16. in ob 18. uri v kulturni dvorani Gimnazije Ptuj

Gledališče Unikat Ljubljana: HALO, RDEČA KAPICA?

nedelja, 23. decembra, ob 19. uri pred Gimnazijo Ptuj

SLOVO DEDKA MRAZA IN NJEGOVEGA SPREMSTVA

Dnevni center

Namizni tenis, družabne igre, poslušanje glasbe, prostor za druženje in učenje – vsak dan »po pouku«.

Odpiralni čas

od ponedeljka do četrтка od 9. do 18. ure,

v petek od 9. do 23. ure,

v soboto od 19. do 23. ure.

Tečaji, delavnice, prireditve, seminarji in druge oblike dela potekajo tudi izven tega časa po urniku.

Mladinske organizacije in posamezniki lahko za neprofitne otroške in mladinske programe koristijo proste termine po dogovoru.

MED BOŽIČNO-NOVOLETNIMI POČITNICAMI BO CID ODPRT V DELOVNIH DNEH MED 9. IN 12. URO, V PRAZNIČNIH DNEH PA BO ZAPRT.

Domoznanski oddelek

37

CIDOPIS

2007/2008

379.8

6003652,1

KNJIŽNICA IVANA POTRCA PTUJ

COBISS o